

Arrest

nr. 186 154 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 mei 2015, als werkzoekende, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 6 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij arrest nr. 167 111 van 3 mei 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 6 november 2015.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 september 2016 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 december 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“n uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07.05.2015 werd ingediend door:

Naam: [A., M. A.]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister : [...]

Geboortedatum: [...]

Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende in eerste instantie op 24.02.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Betrokkene deed op 07.05.2015 afstand van die aanvraag en diende een nieuwe in als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs en het onderzoeksresultaat van het recht op bijzondere tewerkstellingsondersteunende maatregelen van de VDAB, de aanvraag voor bijkomende medische / psychische / psychologische informatie en medische inschatting door begeleidende arts van GTB, een getuigschrift van gezichtsonderzoek van de FOD Sociale Zekerheid, een geneeskundig getuigschrift van UZ Gent, de aanvraag van het formulier E301 van ACV bij UWV Nederland, een bewijs van de aanvraag en uitbetaling van werkloosheidsuitkering, een loonfiche van T-interim, een brief van AP Logistics i.v.m. het omzetten van de arbeidsovereenkomst naar onbepaalde tijd en de beëindiging van het dienstverband, loonfiches van AP Logistics, bewijzen van arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV van mei en juni 2015, een sollicitatieattest van Konvert interim en een C1-formulier van de RVA.

Gezien betrokkene niet aan de voorwaarden voldeed om het verblijfsrecht te bekomen overeenkomstig art. 40 §40 1e lid van de wet van 15.12.2016, werd er op 06.11.2015 een bijlage 20, met bevel om het grondgebied te verlaten, opgemaakt (zie motivatie oorspronkelijke bijlage 20 MB dd. 06.11.2015).

Betrokkene diende op 24.12.2015 een verzoekschrift tot nietigverklaring van deze beslissing bij de RVV in. Op 03.05.2016 volgde er een arrest waarin onze beslissing werd vernietigd. Naar aanleiding hiervan hebben we het dossier onderworpen aan een nieuwe evaluatie en rekening houdend met de bijkomende argumenten en bewijzen zijn we tot de volgende conclusie gekomen:

Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (artikel 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1980). Uit recente navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene sinds zijn aanvraag slechts 5 dagen aan het werk is geweest in België nl. op 19 en 20 mei 2015 en op 2, 3 en 18 mei 2016. Nergens uit het dossier blijkt dat hij op dit ogenblik tewerkgesteld is. Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende. Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB en sollicitatiebewijzen geven immers geen enkele garantie op tewerkstelling. Uit het dossier blijkt dat betrokkene gezichtsproblemen heeft. Deze problematiek bemoeilijkt het vinden van een job maar maakt het niet onmogelijk, zo blijkt uit de medische attesten. Betrokkene zou aangepast werk nodig hebben. Uit het dossier blijkt ook dat de VDAB de werkgever zal ondersteunen met een premie (VOP) en betaling van de nodige aanpassingen aan de arbeidspost (APA). Uit een nieuw voorgelegd document blijkt dat betrokkene omwille van de gezichtsproblematiek ook begeleid wordt door GTB (eerste aanmelding in augustus 2015) bij in het vinden van gepast werk. Sinds januari 2016 gebeurt die begeleiding ook in samenwerking met de Brailleliga. Rekening houdend met alle maatregelen en de ondersteuning en begeleiding die nu al geruime tijd loopt, dienen we te stellen dat betrokkene tot op heden in totaal slechts 5 dagen aan het werk is geweest en dat dit alles tot dusver weinig resultaat heeft opgeleverd. Sinds de opstart van de begeleiding in augustus 2015 heeft betrokkene slechts 3 dagen tewerkstelling kunnen bekomen. Nergens in het dossier is verder enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op niet-marginale

tewerkstelling aantonen. Rekening houdend met de bewijsstukken en de situatie van betrokkene, moet er besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Voor zover betrokkene de inschrijving toch zou wensen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dienen we op te merken dat er nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene beschikt over een geldige ziekteverzekering. Betrokkene dient immers, overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 3° van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981 naast het bewijs van voldoende bestaansmiddelen immers ook aan te tonen te beschikken over een geldige ziekteverzekering. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ook niet bekomen. Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 07.05.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Uit bijkomende informatie overgemaakt door verweerder blijkt dat deze op 16 februari 2017 heeft beslist dat verzoeker, nu hij sinds 1 december 2016 in de databank van de RSZ staat vermeld en een voldoende aantal uren per week werkt, alsnog in het bezit mag worden gesteld van de E-kaart. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder vaststelde dat verzoeker, gelet op een na het nemen van de bestreden beslissing verworven tewerkstelling, gerechtigd is op een verblijf van meer drie maanden, en dus een E-kaart, als werknemer.

De rechtstoestand van verzoeker is hierdoor fundamenteel gewijzigd. Zo dringt de vaststelling zich op dat intussen alsnog kon worden vastgesteld dat verzoeker gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als burger van de Unie en hij in het bezit mag worden gesteld van de door hem beoogde E-kaart. Dit verblijfsrecht impliceert ook dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker als ingetrokken dan wel opgeheven dient te worden beschouwd. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is zo onverenigbaar met het nadien vastgestelde recht op verblijf van meer dan drie maanden (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530).

Gevraagd om het actueel belang toe te lichten dat hij nog heeft bij huidig voorliggend beroep stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het evenwel aan verzoeker toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van zijn belang aan te tonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt vast dat verzoeker niet duidt welk concreet voordeel een eventuele

nietigverklaring van de bestreden beslissingen nog kan opleveren en niet aantoont dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissingen.

Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS